

— Единствено, ти казвамъ! Тогава манифестация правеше народътъ — не тълпата, не станъта на нѣкоя партия... Изъ улицитѣ бѣше едно нечувано движение; радостъ, ентузиазмъ течеше изъ атмосферата, народната душа ликуваше освобождението си отъ едно египетско робство, и изливаше свободно потопа отъ умраза, накипѣла въ нея отъ години... Азъ тогава видѣхъ чудни нѣща! Видѣхъ войската, прѣвъ пѣтъ, че се спущаше къмъ народа — не да стреля въ него, а да го брани... До сега народътъ бѣше за нея мѣсо за крушуми — сега бѣше братъ! Народътъ викаше: „Да живѣй войската!“ Прѣвъ пѣтъ народътъ викаше такова нѣщо! О, то бѣше сублимно! да заплачешъ — азъ наистина, и плакахъ... Азъ прѣвъ пѣтъ, него день, отъ осемъ години, видѣхъ стражаринъ безъ да затрепери! Това страшно нѣщо — полицията — не ми внуши страхъ — защото войската бѣше съ народътъ... Азъ видѣхъ единъ кавалеристъ какъ разцѣпи съ сабята си главата на единъ приставъ. А народътъ — въсторгъ! Азъ казвамъ „народа“ а ти разбери студентитѣ! О, студентитѣ бѣхъ героитѣ на 18 Май! Учащата се младежъ — тя се натовари да истълкува народното чувство прѣдъ княза и прѣдъ свѣтътъ. Фала и слава на младежъта! 18 Май въ столицата, за да стане тѣй хубавъ и величественъ, може-би и да се увѣнчѣй — ней се дължи... До тогава манифестациитѣ бѣхъ ръководени отъ тайнитѣ шпиони, отъ метачи и прѣдрѣшени стражари... Сега бѣше интелигенцията, идеалнитѣ души, бѣдѣщето, което викаше съ въсторгъ: ура! прѣдъ двореца. Князътъ гледаше сичко отъ прозорцитѣ... бомбардиранъ въ сѣщото врѣме отъ единъ ураганъ благодарственни телеграмми отъ цѣла България... Той се чувствуваше потъналъ въ едно море отъ народна любовь... Такива щастливи минути рѣдко господари иматъ въ живота си... Талазитѣ на тоя ентузиазмъ пълняхъ сичкитѣ улици... Азъ цѣлъ день слѣдихъ народнитѣ движения... Студентитѣ съ прѣпорци, грабнати отъ нѣйдѣ, оби-